

regio

BOETE Principekwestie voor oud-Gulpenaar

Met parkeerbon naar Hoge Raad

Bij de kantonrechter en het Gerechtshof dolf hij het onderspit. Maar Hans van Dijk vecht door: die 'onterechte parkeerbon' uit Gulpen moet van tafel.

door René Willems

Het kan best zijn dat de Hoge Raad de kwestie pas over vier of vijf jaar oppakt, liet de griffier hem weten. Daar heeft Hans van Dijk geen moeite mee: „Ik snap best dat dit in Den Haag niet de hoogste prioriteit heeft. Er zijn belangrijker zaken.”

Maar Van Dijk wil wel antwoord op zijn vraag of zijn parkeerbon van de gemeente Gulpen-Wittem terecht was. Hij vindt zelf van niet. Dus vecht hij terug: „Het gaat mij om het principe. Dit is niet rechtvaardig.”

Het verhaal begint in augustus 2005, als Van Dijk, net verhuisd naar België, zijn vroegere buurvrouw in Gulpen bezoekt. Hij parkeert zijn auto in de Looierstraat, stopt netjes een muntje van vijftig eurocent in de parkeerautomaat, maar merkt dat het apparaat kapot is. Hij probeert het bij een andere parkeerautomaat, iets verderop, maar ook die is defect.

Van Dijk gaat naar binnen en vraagt buurvrouw om de gemeente te bellen. „De telefoniste zegt dat

ze een parkeerwachter naar de Looierstraat zal sturen, en adviseert mij om een briefje achter de auto-ruit te leggen. De gemeente weet ervan, zegt ze, dus dat is in orde.”

Als Van Dijk naar zijn auto loopt, ziet hij dat er al een bon van 45,40 euro onder zijn ruitenwisser zit. En zo begint een eindeloze discussie. Van Dijk: „Volgens de parkeerwachter deed de automaat het wel. Ik zou een Belgisch euromuntje hebben gebruikt, grapte hij. Volstrekte onzin, natuurlijk.”

De kwestie zit Van Dijk bijzonder hoog. Dit is voor hem een principekwestie. Maar dat is het voor de gemeente ook, zegt woordvoerder Maurice Dings: „Je mag nu eenmaal niet parkeren zonder te betalen. Mensen zijn heel inventief in het bedenken van smoesjes. Daar kunnen we niet op ingaan. Tenzij mensen met duidelijke bewijzen komen, maar die hebben we in deze kwestie niet gekregen.”

Van Dijks bezwaarschrift tegen de boete wordt afgewezen. Boos stapt hij naar de kantonrechter. Ook daar trekt hij aan het kortste eind. „Een parkeerwachter heeft de ambtseed afgelegd”, zegt hij, „dus die geloven ze.” Bij het Gerechtshof haalt hij eveneens bakzeil.

Van Dijk, net gepensioneerd als hoogleraar oude muziek, geeft echter niet op. Hij heeft de zaak aangekaart bij de Hoge Raad. De zaak heeft hem inmiddels een veelvoud van de oorspronkelijke boete gekost. Maar dat heeft hij er voor over, zegt hij: „Al ging het om een dubbeltje: ik laat me niet afschepen met een kletsverhaal.”

Aan de burgemeester van de gemeente Gulpen
Postbus 56
6270 AB Gulpen

12 november 2010

Geachte Heer,

Op 29 augustus 2005 werd aan dhr. dr. H.C.M. Van Dijk, (Hombourg/Belgie) een boete opgelegd wegens 'fout parkeren'.

Het is u bekend dat dhr. Van Dijk heeft geweigerd deze boete te betalen; ook zou u bekend moeten zijn waarom hij dat heeft geweigerd.

Daarop volgden enkele processen, waarbij dhr. Van Dijk zich niet heeft neergelegd. Momenteel ligt de zaak al een jaar bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens. Een uitspraak werd deze week verwacht; het Hof heeft echter meegedeeld, dat een uitspraak nog wel geruime tijd op zich kan laten wachten.

Dit, het feit dat dhr. Van Dijk zijn contacten met leden van de Tweede Kamer heeft aangeboord en dat hij binnenkort voor enige maanden naar het buitenland vertrekt, doen mij nu zelf ingrijpen. Om een einde te maken aan deze belachelijke en voor uw gemeente werkelijk beschamende kwestie heb ik de vrijheid genomen om zelf de opgelegde boete (45,40 euro) voor hem te voldoen. Vanzelfsprekend is dhr. Van Dijk van mijn aktie niet op de hoogte.

Ik ben er steeds van uitgegaan dat de gemeente er is voor de burger en niet de burger voor de gemeente. In Gulpen lijkt die stelling niet op te gaan. Deze zaak heeft, mede dank zij de medewerking van de pers, in de regio ruime aandacht getrokken.

Hoogachtend,

7/1/93

Ook een riante gouden handdruk kan ex-directeur van het Maastrichtse conservatorium, Leon Schoenmakers (53), niet monddood maken. Alleen wanneer zijn rechtsgevoel wordt bevredigd, zal hij de strijdbijl definitief begraven. Het bestuur van de Rijkshogeschool Maastricht is nog niet van hem af. Dat hij opnieuw juridische stappen gaat ondernemen, sluit hij niet uit.

in het nieuws

DOOR PAUL POELL

EINDHOVEN/MAASTRICHT Menigeen zou het geld veilig beleggen en fluitend door het leven gaan. Niet Leon Schoenmakers. Deze week kondigde hij aan een deel van de afkoopsom te stoppen in de nog op te richten BV Bonnefanten, die vervolgens de rente die het geld opbrengt afstaat aan een stichting Ars Nova. Deze stichting moet talentvolle kunstenaars de ruimte bieden voor vernieuwende projecten. „Daarmee is de voortgang van de creativiteit van de kunst groeiend.” Schoenmakers denkt aan vaste stipendia en voorziet steun aan innoverende kunstenaars in Europees verband.

Ondanks het akkoord over de gouden handdruk – nadat de rechter eerder zijn ontslag nietig verklaarde – is Schoenmakers geen gelukkig man. „De hele gang van zaken is een tragedie. Niet alleen voor het instituut, maar ook voor mij persoonlijk. Ik ben slachtoffer van een amoreel beleid: sociale codes worden met voeten getreden, vakkundige personeelsleden worden zonder pardon, voorzien van een gouden handdruk, de laan uitgestuurd en vervangen door 'plaatselijke' talenten.”

„Dat kost handenvol geld. Geld dat veel beter aan onderwijs besteed had kunnen worden. Bovendien heeft de uitstoot van kwaliteit rampzalige gevolgen voor het voortbestaan van het instituut. Het Maastrichtse conservatorium dreigt te verworden tot een veredelde muziekschool.” Met zijn eigen 'terugploegregeling' wil Schoenmakers aantonen dat zijn hart bij de kunst ligt.

Kunst en muziek zijn universele begrippen. Vandaar ook dat hij als directeur de samenwerking zocht met Aken en Luik. Zo zag hij al een gezamenlijk orkest, waarvoor Aken de strijkers en Maastricht de blazers zou leveren. „Maar door de kleinden-

kendheid is dat alles niet van de grond gekomen.”

Dat de Rijkshogeschool Maastricht kan uitgroeien tot de de Rijkshogeschool Limburg, daar gelooft Schoenmakers geen snars van. „Wanneer voorzitter John Gijsen van het College van Bestuur zo blijft doorgaan, gaat het tweede-faseonderwijs compleet aan Maastricht voorbij. Het conservatorium wordt dan een dependance van Tilburg, de toneelacademie een bijkantoor van Utrecht en de academie voor bouwkunst een aanhangsel van Amsterdam.”

„In het gunstige geval wordt alles ondergebracht in de Rijkshogeschool Zuid-Nederland onder aanvoering van Tilburg. Het bestuur daar heeft al plannen in die richting geuit. Maar bij de Rijkshogeschool Maastricht heeft men andere dingen aan het hoofd. Ruzie maken bijvoorbeeld,” fulmineert Schoenmakers.

„Gijsen kan gewoon zijn gang gaan. Het ministerie van Onderwijs heeft bijna geen grip op de Rijkshogescholen, omdat het wettelijk kader daarvoor ontbreekt. Binnen de hogeschool bestaat geen oppositie. Zij die in de gratie zijn, kijken wel uit. Zij die niet tot de vriendjes gerekend worden, hebben helemaal niets in te brengen. De medezeggenschap is een farce. De enige hoop die men op de korte termijn zou kunnen koesteren, is het ingrijpen van de bestuursraad. Maar dat kun je vergeten. Dat is een seniorenclub zonder daadkracht.”

Over zijn eigen toekomst is Leon Schoenmakers minder somber. Hij zegt al diverse aanbiedingen te hebben. Vertrekken naar het buitenland sluit hij niet uit. „Daar heb ik een betere reputatie dan in Nederland.”

Hoewel de rechter het ontslag nietig verklaarde, heeft Leon Schoenmakers zijn feitelijke doel niet bereikt: terugkeer naar het conservatorium. Daarin heeft

van Rijkshogeschool Maastricht het ontslag als volgt: 'Gebleken en kennelijke onmogelijkheid, als gevolg van incompatibiliteit des *humeurs* (onverenigbaarheid van karakters, red.) om tot vruchtbare samenwerking te komen tussen de staf van het conservatorium en het college van bestuur enerzijds en U anderzijds. Deze onmogelijkheid is

hij inmiddels ook geen zin meer. „Het instituut is inmiddels zo diep in de Jeker gezakt, dat ik geen trek meer heb om het eruit te trekken. Laat dat degenen maar doen die de puinhoop veroorzaakt hebben.”

In de brief waarin Schoenmakers' eervol ontslag wordt aangekondigd, omschrijft het college

lering in de ontslagbrief nog kansen biedt voor een hernieuwde procedure. Als er kansen zijn, zal ik die ook benutten. Want het enige wat mij men kan 'verwijten' is dat ik onbevangen, wars van alle vriendjespolitiek, mijn werk heb gedaan en er alles aan heb gedaan om het conservatorium op de rails te zetten.”

een gevolg van de omstandigheden en daarvan kan niemand een verwijt gemaakt worden. Ook al heeft het college van bestuur het verwijt van onbequaamheid en ongeschiktheid moeten terugnemen. Schoenmakers' rechtsgevoel is daarmee nog lang niet bevredigd, zo blijkt. „Ik ga onderzoeken of de formu-

HP/ de Tijd op woensdag 10/1/93

'Mergelmafia' velt directeur conservatorium

Hoewel zijn ontslag door de rechter ongedaan is gemaakt, verdwijnt de directeur van het Maastrichtse conservatorium van het toneel. Het 'neergedaalde genie' moet het afleggen tegen het provincialisme.

LUC PANHUYSEN

Leon Schoenmakers, de gewraakte conservatoriumdirecteur, ziet in het gedrag van mededirectieleden en bestuur de volksaard helder weerspiegeld. "In Limburg ritselt alles, iedereen conspireert. De morele ontaardingsgraad is hoog. Weliswaar ben ik er geboren, maar hopelijk heb ik me aan die aard onttorsteld."

Anderhalf jaar geleden werd Schoenmakers als directeur ontslagen door het college van bestuur van de Rijkshogeschool omdat - na acht maanden - zou zijn gebleken dat hij "in ernstige mate onbekwaam en ongeschikt" was. Schoenmaker stapte naar de rech-

ter, met succes: het ontslag werd ongedaan gemaakt, hij kreeg een royaal bedrag aan smartegeld (waarmee hij een mecenaat opzet voor de prille Limburgse avantgarde) en zijn salaris moet vier jaar lang worden doorbetaald. Niettemin werd besloten de verbintenis met het conservatorium dit jaar te verbreken wegens, inderdaad, 'incompatibilité d'humeur'.

Terwijl de vooruitzichten bij zijn aantreden zo gunstig waren. Schoenmakers werd halverwege 1990, na een lange sollicitatieperiode, bij het Maastrichtse conservatorium aangenomen. Het college van bestuur van de Rijkshogeschool zocht iemand die de bezemkast wist te vinden. Loek van Tiggelen, toen voorzitter van de sollicitatiecommissie: "De organisatie was weggezaakt, zweefde in een inhoudelijk vacuüm. Niks stond vast van wat iemand deed of gedaan had, verantwoordelijkheden gingen zwemmen."

De commissie koos unaniem voor Schoenmakers. Van Tiggelen: "We wisten van tevoren dat dit een man was die je in de gaten

moest houden, die op een bepaalde manier lastig kon zijn. Hij had iets bijterigs, iets doordouwerigs. Zoiets kun je benutten, maar kan zich ook tegen je keren."

Schoenmakers was enkele jaren daarvoor directeur geweest van de Stadsschouwburg in Eindhoven. Na een halfjaar werd de proefperiode echter niet verlengd, een besluit waartegen hij vruchteloos procedeerde. Henk Hofstee die als hoofd van de gemeentelijke Dienst Kunst en Cultuur regelmatig met Schoenmakers te maken had: "We vonden dat zijn karakter nogal detoneerde. Bevlogenheid kon je hem niet ontzeggen, maar mij trof heel pijnlijk de wijze waarop hij op normerende wijze over iedereen sprak." De nieuwe directeur overspoelde de vergadertafel met voorstellen, "maar volstrekt niet onderbouwd. Hij ging heel impulsief te werk en bij kritiek en tegenstand riep hij uit: 'Julie zijn een stel sufferds en ik ben het neergedaalde genie.'"

In Maastricht duurde het niet lang of er ontstonden spanningen tussen de staf en Schoenmakers. Voortvarend trok hij ten strijde te-

gen de cultuur van voorrechten en gegroeide praktijken. Sommige docenten hadden hun eigen leskamers, anderen moesten iedere keer weer op zoek. Veel tijd stak Schoenmakers in het opruimen van de 'holle uren', het urenresidu van docenten die meer lestijd dan studenten hebben. Een voormalig conservatoriumdocent die anoniem wil blijven: "Er was een Duitse klarinettist die in een radio-orkest speelde en die bij ons een volledige baan als docent had, maar slechts twee of drie uurtjes les gaf. En dan liet hij de jongens ook nog naar Keulen komen." Hij kent collega's "die 26 uur hebben, maar slechts tien lessen geven".

Een ander probleem vormden de te vroeg uitgereikte diploma's - hele reeksen volgens Schoenmakers. De docent: "In veel gevallen moesten nog vijf of zes bijvakken worden gehaald." Dat de onderwijsinspectie slechts een geval heeft kunnen ontdekken, komt volgens hem omdat iemand van de directie met de archieven heeft getrotsooid en zo de inspectie heeft misleid.

"Schoenmakers is een ontvlam-

bare persoonlijkheid," weet de docent. Hij kon collega's in de gang in de kraag vatten en *en plein public* uitfoeteren. Daar heeft Schoenmakers voor een deel zijn nek op gebroken, maar het conservatorium had dat nodig," aldus de docent. Het toenmalige collegelid Van Tiggelen is dat met hem eens: "De sfeer was verziekt. Er heerste een epidemische roddelzucht." Van Tiggelen schetst Byzantijnse taferelen. "Men buigt als een knipmes voor gezag maar gaat gewoon zijn gang. Lippendienst aan de vergadertafel, in het café werd gekletst. We merkten dat Schoenmakers de overige stafleden weinig ruimte gaf, maar wij zeiden tegen hen: die ruimte moet je wel bevechten."

Schoenmakers zegt vooral te zijn vastgelopen op het provincialisme, oftewel 'de mergelmafia'. "Het was een geïsoleerde onskent-ons-wereld. Onderhand woont een groot deel van het docentenkorps in het pittoreske dorpje Eisden, waar groepsgewijs de 'holle uren' worden weggefiest." Naar een opvolger wordt nog gezocht.

Door onze correspondent
JACQUES HERRAETS

MAASTRICHT, 4 JAN. De voormalige directeur L. Schoenmakers van het Maastrichtse conservatorium wil het geld dat hij als schadevergoeding van zijn vroegere werkgever ontvangt, gebruiken voor het stimuleren van avantgardistische kunstuitingen. „Ik had er ook een mooi huis voor kunnen kopen, maar ik vind het amoreel een dergelijk bedrag dat aan een voor honderd procent gesubsidieerd instituut wordt onttrokken, te gebruiken om er zelf beter van te worden."

Schoenmakers werd anderhalf jaar geleden ontslagen omdat hij volgens het college van bestuur van de Rijkshogeschool Maastricht „in ernstige mate onbekwaam en ongeschikt" zou zijn

voor zijn functie. In de acht maanden dat hij directeur van het conservatorium was, had hij naar eigen zeggen „de kar een flink eind uit de modder getrokken", maar raakte daarbij in conflict met de staf. „Die had zo zijn eigen cultuur, zijn eigen dialect en zijn eigen dialectiek."

Met succes ging Schoenmakers in verzet bij de ambtenarenrechter: in augustus stelde de rechtbank in Den Bosch hem in het gelijk en vernietigde het ontslag. Sindsdien heeft Schoenmakers diverse keren aangekondigd zijn functie te willen hervatten, zeer

tegen de zin van de Rijkshogeschool. Uiteindelijk is hij akkoord gegaan met een ontslag wegens 'incompatibilité d'humeur', dat op 1 januari van dit jaar is ingegaan. De Rijkshogeschool heeft zich verplicht het wachtgeld over het laatste anderhalf jaar aan te vullen, zijn salaris nog maximaal vier jaar door te betalen en een onbekend bedrag aan smartegeld uit te keren.

Dat geld wil Schoenmakers onderbrengen in een BV Bonnefanten (zo heet ook de straat waaraan het conservatorium is gelegen), die de rente afstaat aan de

stichting Ars Nova. Schoenmakers hoopt dat de stichting binnen drie tot vier jaar een ton in kas heeft. Daar kunnen jonge kunstenaars, die bewezen hebben talent te hebben, maar voor hun vernieuwende projecten nergens anders geld kunnen vinden, een beroep op doen: „Ik denk aan stipendia of het financieren van tentoonstellingen, maar ik kan me ook voorstellen dat we helpen een Mondriaan in Nederland te houden."

Schoenmakers weet dat de financiële regeling een forse aderslating is voor het conservatorium, dat volgens hem toch al op apeg-

pen ligt. „Dat heeft het bestuur van de hogeschool aan zichzelf te wijten. Het is inderdaad moreel niet verantwoord dat een voor honderd procent gesubsidieerde instelling een dergelijk bedrag moet opbrengen om iemand die de professionele en morele onmacht van een bestuurscollege heeft aangevoeld, te apaiseren. Maar er ligt nu eenmaal een uitspraak van de rechter, die een sanctie stelt op zulk gedrag. Ik heb in ieder geval de zaak voor mezelf moreel verantwoord door het smartegeld te gebruiken om de kunst van morgen te stimuleren."

Smartegeld bestemd voor mecenaat

NRC
Hbl. 4/1/93

(rest
volgende
blad)

Conservatorium

DOOR JOS FRUSCH

„Goedemorgen heren van de stad, daar ben ik weer. Alles goed met jullie?“

„Nee maar, Léon, jij hier. Wat leuk!!! Zeg wat zie jij er goed uit, ouwe makker. Die vakantie heeft je goed gedaan, zo te zien. Waar ben je geweest? Goed weer gehad?“

„Dank je, dank je, Harry. Wat een goed gevoel jullie weer te zien, kerels. Ik zie dat jullie niet stil hebben gezeten tijdens mijn afwezigheid. Waar is mijn bureau eigenlijk? En mijn drankvoorraad? Jullie kunnen het ook niet laten, rakkers.“

Ziet u het al voor zich? Directeur Léon Schoenmakers van het Maastrichts conservatorium betreedt zijn kantoor en ontmoet daar zijn stafleden. Custers, Van den Elsen, Meeling en Rademakers. Dezelfde personen die er anderhalf jaar geleden voor hebben gezorgd, dat Schoenmakers zijn biezen kon pakken. Dezelfde personen ook, die door de conservatorium-directeur veevuldig als 'zo dom, zo bourgeois, absoluut incompetent' werden gekwalificeerd. Een absurde situatie, maar niet ondenkbaar. Want de rechtbank in Den Bosch verklaarde het ontslag van 'het onmogelijk figuur om mee samen te werken' vorige week nietig.

Maar we fantaseren nog even verder. Schoenmakers heeft inmiddels de eerste zuiveringen doorgevoerd, de uitnodigingen voor de installatie van Harry Custers als nieuwe directeur in de papierervetiger gedeponeerd en de hiërarchie binnen het instituut in ere hersteld. Dat wil zeggen: hij is de baas, en hij alleen. Want op een modderschuif in de Jeker past maar één kapitein. Een competente. Hij dus.

Schoenmakers pakt de telefoon. „Verbind me door met het college van bestuur, doe Gijzen maar. Hallo John, hier Léon. Zeg wordt dat nog wat met die Rijkshogeschool Limburg? Ik wil niet meteen negatief doen, maar ik heb nu niet bepaald de indruk dat je tijdens mijn afwezigheid echt veel opgeschoten bent. Je moet eens een keertje in Tilburg uit gaan eten. Zeg, iets anders. Weet jij waar de stafleden die bak met vitriool hebben verstoppt? Die knullen willen het me niet vertellen, ze zijn nog zo speels. Maar ik vind het toch te gevaarlijk speelgoed. Trouwens, hoe gaat het met je vader?“

Terug naar de harde werkelijkheid. Het komt de rechtbank dan ook geraden voor dat beide partijen zich thans over de ontstane situatie beraden, oordeelt mr. Van der Kolk in zijn vonnis. Dat lijkt mij geen overbodige opmerking van de rechter. Temeer daar het College van Bestuur van de Rijkshogeschool tijdens de rechtszitting spijkerhard overeind hield dat het door de verstoorde relaties onmogelijk is dat Schoenmakers in zijn functie kan worden gehandhaafd.

Maar John Gijzen heeft inmiddels moeten inbinden. Een beetje onzeker en hoorbaar aangeslagen laat hij telefonisch weten dat er geen omvrikbare standpunten zullen worden ingenomen.

Léon Schoenmakers dus terug in Maastricht. Zijn speerpunten mag hij gaan gebruiken, als hij de botte bijl. maar thuis laat.

Limbo Dugblat

26/9/92

'Onbekwaamheid Schoenmakers niet aangetoond'

Van onze verslaggever

MAASTRICHT - Het college van bestuur van de Rijkshogeschool Maastricht heeft onvoldoende kunnen aantonen dat Leon Schoenmakers (53) onbekwaam en zeer ongeschikt is als directeur van het conservatorium in Maastricht.

Dat is in grote lijnen de conclusie van de rechtbank in Den Bosch, die op 27 augustus jongstleden al het in april vorig jaar verleende ontslag van Schoenmakers nietig verklaarde. Het ging toen om een mondelinge uitspraak. Gisteren ontving raadsman mr P. Belt het vonnis op schrift.

Belt: „Het betreft een twaalf pagi-

na's tellende uitspraak. Maar het komt erop neer dat eigenlijk niets is gebleken van een ernstig verstoorde verhouding, zelfs niet kort voordat Schoenmakers zijn congé kreeg.

Het college van bestuur wist gewoon dat Schoenmakers geen mak lammetje is, toen het met hem in zee ging. Verder ontbrak er ook een behoorlijke dossiervorming, waarin voldoende argumenten voorkomen dat er sprake was van een geschil.”

De raadsman hoopt nu dat er spoedig een goed gesprek zal plaatsvinden tussen beide partijen. „Schoenmakers streeft er natuurlijk naar om terug te keren. Maar we moeten het overleg niet met voorwaarden vooraf gaan opstarten. Ik vind dat het college van bestuur de uitspraak van de rechter moet naleven. Je kunt een zaak winnen of verliezen.

Welnu, wees een verliezer van niveau en probeer vervolgens de kwestie uit te praten,” aldus Belt gisteren.

Vandaag zou het dagelijks bestuur van de rijkshogeschool via een persverklaring een reactie geven op het vonnis.

Schoenmakers niet terug naar conservatorium

MAASTRICHT - Leon Schoenmakers keert niet terug als directeur van het Conservatorium Maastricht. Hij heeft met de Rijkshogeschool Maastricht een afkoopregeling getroffen.

Schoenmakers werd anderhalf jaar geleden, toen hij negen maanden directeur van het conservatorium was, ontslagen. De ambtenarenrechter verklaarde dat ontslag onlangs ongeldig. Volgens Schoenmakers' advocaat mr. P. Belt heeft de minder gunstige wachtgeldregeling voor eervol ontslagen ambtenaren, die per 1 januari geldt, een rol gespeeld bij de nu getroffen overeenkomst. Het conservatorium zal Schoenmakers schadeloos stellen voor dat deel van het salaris waarin de wachtgeldregeling niet voorziet en zijn pensioenrechten veiligstellen.

De Rijkshogeschool heeft het hoger beroep tegen het ongeldig verklaren van het ontslag ingetrokken.

d.l. 23/12/92

d.l. 26/9/92

Adviescommissie: ^{del.} 2/4/93

Tweede fase- opleiding voor maximaal vier conservatoria

DEN HAAG - Maximaal vier van de twaalf Nederlandse conservatoria zouden een zogenaamde brede tweede fase-opleiding moeten krijgen. Dit schrijft een adviescommissie aan minister Ritzen van onderwijs.

Volgens de commissie zouden er daarnaast nog afzonderlijke tweede fase-opleidingen kunnen komen voor specifieke richtingen zoals opera, orgel, lichte muziek en docerend musicus.

Het Maastrichtse conservatorium is na een mislukte poging vorig jaar onlangs opnieuw een samenwerkingsverband aangegaan met het Tilburgse conservatorium om te proberen op die manier althans nog een deel van de tweede fase-opleidingen binnen te halen.

* 1
de-
en
we-
kan
asf-
var-
mo-

Op aandringen arbeid

DEN HAAG - De dirigent en musicus Lucas Vis is met ingang van 1 januari 1994 benoemd tot artistiek directeur van de nog op te richten tweede-faseopleiding voor het muzikonderwijs in Zuid-Nederland. De conservatoria in Maastricht en Tilburg hebben dat donderdag bekendgemaakt.

De benoeming komt als een verrassing, omdat de politiek nog geen beslissing heeft genomen over het aantal tweede-faseopleidingen dat er in Nederland moet komen. De hiervoor ingestelde commissie-Van Beers pleitte ervoor vier van de twaalf conservatoria vanaf 1998 te voorzien van zo'n vervolgopleiding. De commissie gaf niet aan in welke plaatsen die vervolginstellingen zouden moeten komen. Gesteld werd dat de kwaliteit als criterium voor

^{del.} 12/1/94

Lucas Vis directeur nog op te richten muziekopleiding

toewijzing, alles bepalend moest zijn. Het is nu aan de Raad voor de Kunst om advies uit te brengen welke conservatoria in aanmerking komen om een tweede-fase-opleiding te verzorgen. Met de benoeming van Vis willen de twee conservatoria duidelijk maken dat ze het kwaliteitscriterium van de commissie-Van Beers van groot belang achten. Het is geen „strategische manoeuvre om de tweede-fasetoewijzing in de wacht te slepen,” zegt H. Custers, algemeen directeur van de Hogeschool Maastricht, Conservatorium voor Muziek.

Mocht de politiek besluiten dat noch Maastricht noch Tilburg een tweede-faseopleiding krijgen toegewezen, dan wordt het contract met Vis verbroken, aldus Custers. „Als er geen tweede-faseopleiding is, is er ook geen tweede-fasedirecteur nodig.” De algemeen directeur verwacht in augustus duidelijkheid te hebben. Tot die tijd zal Vis zich oriënteren op het huidige onderwijsaanbod aan de Tilburgse en Maastrichtse conservatoria.

Lucas Vis dirigeerde de laatste jaren onder meer het Concertgebouworkest, het Residentie Orkest en het Rotterdamse Philharmonisch Orkest. Met ingang 1 september 1988 werd hij chef-dirigent en artistiek leider van het Noordholland Philharmonisch Orkest. Dat contract is recentelijk verlengd tot 1996. (ANP)

Kaalslag in conservatorium

L. 31/12/93
Conservatorium ontslaat
negen medewerkers
(18/12)

Inhoudelijk valt er aan het bericht over de ontslagen bij het Maastrichts conservatorium nog wel wat toe te voegen.

Het heeft er alle schijn van dat het college van bestuur van de Rijkshogeschool Maastricht mogelijke bezuinigingsmaatregelen voor de hele instelling uitsluitend via het conservatorium ver-effent. Is dit instituut misschien object van een sterfhuis-constructie?

Het bericht meldt verder dat de ontslagen zijn afgestemd op een afvloeiingsregeling die gerelateerd is aan het aantal dienstjaren. Hoe langer een medewerker dus in dienst is, des te geringer is de kans op ontslag. Maar een man als Peter Laenen (55) was sedert 1961 bij het conservatorium werkzaam binnen het administratieve apparaat. Hij is een bekwame functionaris die het instituut in op elkaar volgende ontwikkelingsfasen met hart en ziel heel gediend. Hij is loyaal en zal dat ook blijven, ondanks het feit dat hij eind november te horen kreeg dat hij zijn biezen kon pakken. Schrijnend is dat het overgrote deel van de conservatorium-gemeenschap nog niet weet dat Laenen de laan is uitgestuurd.

Natrappen
De heimelijke fondsen
de CDA-raadsleden 30/10/93
(21/10)

De heer Gijsen, oud-voorzitter van het CDA-Maastricht, moet niet natrappen. Hij was vier jaar geleden zelf verantwoordelijk voor wat in de verkiezingskas van de afdeling kwam en hoe het erin kwam. Hij wist als geen ander waar het vandaan kwam.

De heer Gijsen heeft ongeveer vier jaar geleden zijn voorzitterschap moeten opgeven omdat hij een slecht bestuurder was. Ik denk dat hij zich nog de ledenvergadering herinnert waarin de kandidatenlijst voor de gemeenteraad werd vastgesteld. Deze vergadering liet hij volledig in het honderd lopen. Ook was hij het die zonder enige vorm van uitleg, respectabele mensen de fractie uitzette.

Ik zal niet ontkennen dat er in een grote partij als het CDA geen kaf onder het koren zit. Maar er is nog altijd meer koren dan kaf. Iemand die op deze manier aan vuilspuiterij doet en na vier jaar zijn gram nog wil halen, behoort tot het kaf. Het is dan ook goed geweest voor het CDA-Maastricht dat hij uit zijn functie als partijvoorzitter is gezet.

Simon Vels,
oud-CDA-raadslid,
Maastricht.